La Clăbucet-plecare, admirînd splendida panoramă înconjurătoare

PREDEALUL-CAPITALA SCHIULUI

(Urmare din pag. 1)

cel existent și care va încerca să rezolve principala problemă a complexului Clăbucet; aglomerație de schiori la teleferic, în special aglomerația duminicală și din timpul vacanțelor de iarnă și primăvară.

Predealul este prima dintre stațiunile de iarnă care au de rezolvat problema aglomerației și de aceea este și primul dintre orașele noastre de munte care se înzestrează cu al doilea teleferic, deschizînd drum celor care urmează, în ordinea urgenței, la Poiana Brașov și Sinaia. Este o mare realizare, o importantă etapă cîștigată, dar, după părerea noastră, soluția definitivă trebuie căutată în altă parte.

Complexul Clăbucet centralizează, monopolizează chiar activitatea de schi în Predeal. Pîrtiile de aici au o anumită capacitate teoretică de populare, fiind deservită, pînă în prezent, de un teleferic și un teleschi, iar în viitor, de două teleferice și un teleschi, ajungîndu-se la un echilibru între fluxul de coborîre și capacitatea de urcare mecanică.

Dar, față de evoluția pe care o ia schiul, atît pîrtiile, cît și instalațiile de urcare, vor deveni curînd — poate chiar iarna aceasta — insuficiente, suprasolicitate. Care este soluția?

Schiorii trebuie dispersați spre mai multe și vechi zone de practicare a schiului aflate în Predeal; la complexul Neștea, pe Fitifoi, pe Diham, pe Rîșnoava, aflate în cartiere diferite, în vecinătatea unor spații de cazare și restaurante și cu pîrtii variate spre care schiorii s-ar putea orienta și după criterii valorice: începători, avansați etc., descongestionînd Clăbucetul. Înzestrarea acestor pîrtii cu baby-lifturi (instalații mecanice de urcat portabile) ar rezolva și mirajul telefericelor de pe Clăbucet și ar da posibilitatea *obiectivă* pentru funcționarea unei școli de schi — de care se simte atîta nevoie — pe trepte de învățare și pe terenuri adaptate fiecărei grupe de valoare. Bineînțeles, este o etapă intermediară, aceste pîrtii urmînd a fi dotate cu instalații fixe — teleschiuri.

Trebuie atrase, după părerea noastră, în circuitul sportiv vechile drumuri — pîrtii de excursie — existente în Predeal: Susai — Predeal, Neștea — Timiș, Trei Brazi — Timiș, Clăbucet — Azuga etc., care, prin lungime, înclinații, relief variat și frumusețe peisagistică, ar reține sute de schiori. O parte din ele nu au nevoie de amenajări, ci numai de popularizare, de marcare și dotare cu table indicatoare.

De altfel, problema ridicată pentru Predeal este valabilă și pentru Brașov. Poiana a devenit excesiv de aglomerată și se cer readuse la viață vechile centre de schi sau create altele noi la Bonloc, la Săcele, la Dîmbul Morii, în Schei etc.

Mai credem că a devenit de strictă necesitate în stațiuni existența unui atelier cooperatist prin care să se asigure închirierea schiurilor (inclusiv ceruirea), bețelor, săniuțelor și echipamentului (inclusiv reparația).

Nu ar fi lipsită de semnificație economică, interes și reclamă comercială, apariția, în aceste stațiuni, a unor magazine-expoziție cu vînzare, în care fabrica de schi Reghin, fabrica de confecții București, fabrica Guban Timișoara etc. să-și prezinte și să valorifice ultimele modele sportive.

S-ar simplifica și urgenta cumpărarea biletelor pentru instalațiile mecanice de urcare prin punerea în vînzare a unor bilete supuse perforării la fiecare urcare sau a unor pachete de bilete (în genul celor puse în vînzare de I.T.B.) în care, de pildă, la folosirea telefericului, să se detașeze două bilete, iar la teleschi, un bilet.

Trebuie să se facă un efort spre o valorificare superioară a instalațiilor și pîrtiilor în condițiile unui confort de timp și practicități maxime, atît pentru schiori, cît și pentru organizatori.

PÎRTIE LIBERĂ SCHIULUI SIBIAN

Masivele Făgărașului și Cibinului au îmbrăcat mantia albă.

Un raid privind felul cum sînt pregătite și întreținute pîrtiile de schi arată însă că la ora actuală acestea nu corespund cerințelor unor concursuri de amploare. Deși s-au făcut unele îmbunătățiri, prin defrișarea unei porțiuni de 400 m (cea mai solicitată) a pîrtiei Oncești și s-au pus la dispoziția sportivilor două tele-schiuri mobile, porțiunea cea mai spectaculoasă a acestei pîrtii (lîngă cabana nr. 1) a rămas tot ca în trecut. Defrișarea ei s-a început dar s-a renunțat imediat pe motivul că pîrtia este prea... abruptă. Trebuie lămuriți care cei ce răspund de această problemă că schiorilor le sînt necesare tocmai porțiunile cele mai abrupte? O altă pîrtie se amenajează în prezent la Valea Sadului, în apropierea cabanei Gîtul Berbecului. Sperăm ca porțiunile abrupe să nu fie evitate!

★

Nu de mult, sub conducerea fostului campion național Petre Țivădaru, a luat ființă — pentru prima oară în acest oraș — o secție de patinaj viteză, ce va funcționa pe lîngă școala sportivă, cu un efectiv de 40 de elevi. Pentru buna ei funcționare, se va amenaja o pistă la stadionul Voința. Deocamdată, antrenamentele se desfășoară de trei ori pe săptămînă, accentul căzînd pe pregătirea fizică.

★

În prezent, în orașul Sibiu sînt două secții de schi afiliate la federația de specialitate: Voința (instructori George Hening, la probe alpine și Hermina Ungureanu la probe nordice) și Școala sportivă Șoimii, de pe lîngă grupul școlar profesional Independența. Aceste secții, însă, nu mai pot fi considerate de performanță și ca atare s-a hotărît înființarea, pe lîngă uzina mecanică, a unei noi secții. Aceasta va funcționa sub patronajul Consiliului județean sindical, iar ca antrenor a fost numit fostul campion Horst Hannich. Paralel, sub același patronaj, s-a constituit și la Cisnădie, pe lîngă fabrica Mătasea Roșie, o secție în care sînt înscriși 12 sportivi ce lucrează cu antrenorul Nicolae Roman.

O dată pusă temelia acestor secții, se speră ca județul Sibiu să-și înscrie cît mai curînd numele pe lista centrelor puternice în sportul de iarnă. Din păcate, Sibiul a cam fost uitat de Federația română de schi-bob.

Acum, există pîrtii excelente. La Oncești, Valea Strejii, Coasta Boanci din Rășinari, pe lîngă cabanele Negoiu, Suru și Prejba și chiar în orașul Sibiu — Dealul gusteriței sau în Parcul sub Arini, unde pantele sînt minunate.

Deci, „pîrtie liberă" pentru schiorii și patinatorii județului Sibiu.

ILIE IONESCU,
coresp. princ.

ȘCOLARII ÎN ÎNTRECERE

BRAȘOV, 19 (prin telefon). În localitate au început întrecerile finale din cadrul campionatelor școlilor profesionale aparținînd de M.I.C.M. Participă peste 200 de luptători de „libere" și „greco-romane". Vor mai avea loc finale la haltere, box, precum și o zonă la volei. La întreceri sînt prezenți reprezentanți a 26 de școli.

C. GRUIA, coresp. principal

RUGBYȘTII DE LA STEAUA ȘI GRIVIȚA ROȘIE – PESTE HOTARE

Două dintre fruntașele rugbyului românesc au în program turnee de cîte patru jocuri în Franța. Steaua București va juca cu Selecționata Pirineilor pe data de 22 decembrie, cu Foix pe data de 25 decembrie, cu Selecționata Revel pe data de 28 decembrie și cu Castelsarassin pe data de 1 ianuarie 1969.

Grivița Roșie are, de asemenea, partide dificile în programul turneului din Franța. În ziua de 21 decembrie va juca cu Toulon (în rîndurile căreia, alături de jucători renumiți din Franța, va fi prezent și ing. Radu Demian, aflat în practică de specializare la marile șantiere tuloneze La Seyne), în ziua de 25 decembrie cu Nisa, în ziua de 29 decembrie cu Selecționata Toulon și în ziua de 1 ianuarie 1969 cu La Voulte.

Pe luciul gheții

● Pentru concursul internațional de patinaj artistic pe care Capitala țării noastre îl găzduiește în zilele de 27-29 decembrie, și-au confirmat participarea patinatori din Polonia, Iugoslavia, R. D. Germană, Ungaria, Bulgaria și România.

● Doina Ghișerel, Mihai Stoenescu și perechea Letiția Păcuraru-Dan Săveanu, patinatori aparținînd Școlii sportive nr. 2, participă în aceste zile la concursul internațional de la Zagreb.

● Consiliul municipal București al organizației pionierilor invită pe tinerii iubitori ai patinajului să participe la „Carnavalul pe gheață", organizat miercuri după-amiază la patinoarul Floreasca.

Mici înotători peste hotare

● Un grup de tineri înotători de la Școala sportivă nr. 2 din București a luat parte la un concurs internațional desfășurat la Praga. Iată cîteva din rezultatele înregistrate: **E. Hempel** 1:16,2-100 m bras; **E. Manolescu** 1:10,8-100 m spate; **E. Hempel** 2:48,3-200 m bras; **E. Manolescu** 2:36,1-200 m spate.

RENDEZ-VOUS, LA PLOIEȘTI

Primul concurs de amploare în piscina de dimensiuni olimpice din Ploiești. De mîine dimineață, timp de trei zile, în bazinul Rafinăriei 1 Mai se vor întrece cei mai tineri înotători ai țării. În joc — tradiționala „Cupă a speranțelor" care va fi atribuită clubului ce va totaliza cel mai mare număr de puncte în urma probelor masculine și feminine.

UN PAS ÎNAINTE, DAR ȘI MULȚI ALȚII ÎNAPOI

MEXICO 68 COMENTARII OLIMPICE

● Ce a determinat saltul unor țări mai puțin avansate în natația mondială ● Cu o singură floare... ● O situație de compromis la baza activității înotătorilor români

Anul olimpic — continuînd o linie de progres consemnată încă din primele luni ale lui '66 — a stîrnit o puternică emulație în rîndurile înotătorilor din întreaga lume. În mai toate piscinele de pe glob s-au înregistrat avalanșe de performanțe (firește, corelate cu nivelul dezvoltării înotului în fiecare țară), care au modificat continuu tabelele de recorduri. În America de Sud (Argentina, Peru, Brazilia, Uruguay, Columbia), în Asia, pe continentul australian și mai ales în Europa, campionii piscinelor au cîștigat multe zecimi și chiar secunde prețioase, emițînd pretenții justificate la locuri pe blocstarturile finalelor olimpice.

Într-o serie de țări europene, care avuseseră la edițiile precedente ale J.O. mai mult prezențe simbolice (Iugoslavia, Spania, Cehoslovacia, Finlanda, Austria, Elveția, Polonia și chiar Bulgaria) au apărut performeri de certă valoare. Lucru perfect explicabil, dacă ne gîndim numai la faptul că el a fost precedat, în anii care au urmat J.O. de la Roma, de un uriaș avînt în construcția bazelor sportive, absolut necesare practicării înotului. Și ca o urmare directă, numărul practicanților s-a mărit considerabil și totodată au crescut infinit posibilitățile unei mai bune selecții pentru înotul de performanță.

Există și o logică a situației de fapt. Trecînd în fugă peste deosebita importanță socială a învățării și practicării înotului în viața unui popor (în multe țări de pe glob el figurează ca obiect de examen la trecerea bacalaureatului), vrem să subliniem îndeosebi marea importanță pe care întrecerile de natație le-au dobîndit de-a lungul istoriei Olimpiadelor moderne. A devenit clar pentru toată lumea că după atletism — și în imediată apropiere — înotul deține cea mai mare pondere în distribuirea medaliilor și punctelor, el fiind socotit pe bună dreptate sportul nr. 2 la J.O. De altfel, țările care au prezentat în aceste discipline pe cei mai buni performeri au dominat cu regularitate edițiile din ultimele două decenii. Un exemplu foarte sugestiv ni l-au oferit acum în Mexic cei 45 de înotători americani care au totalizat cam tot atîtea puncte cît au putut să realizeze delegațiile R. D. Germane și Franței (țări aflate în clasamentul — neoficial — pe locurile 5 și, respectiv, 6) cu peste 400 de sportivi! Orice comentariu în plus este de prisos.

CU O SINGURĂ FLOARE...

L-am avut în 1956 pe Alexandru Popescu — unul din cei mai buni specialiști **ai** delfinului în vremea aceea — finalist al probei de 200 m la J.O. desfășurate la Melbourne. Apoi, cîteva prezențe palide (comparativ cu nivelul întrecerilor) la concursul (1960) din „Cetatea eternă" a Romei. În 1964, doar poloiștii au căpătat un pașaport olimpic, nivelul foarte slab al înotătorilor excluzînd orice posibilitate de a fi prezenți din nou la Jocuri.

Așadar, după 8 ani, **Vasile Costa** și **Anca Andrei** au adus iar numele țării noastre în programul concursului de înot din cadrul J.O. Raportînd nivelul natației românești la dezvoltarea generală a acestui sport pe plan mondial, cifra (doi participanți) ni se pare — fără nici un fel de exagerare — destul de mare! Și iată de ce.

Condițiile de practicare a înotului de performanță din țara noastră fac ca la ora actuală, dacă i-am aduna pe toți participanții la concursurile interne, începînd de la categoria D a copiilor de 7—8 ani și pînă la seniori să nu putem totaliza decît cel mult 450 adică mai puțin decît numărul înotătorilor legitimați pentru U. C. Vichy (oraș din Franța cu o populație de 50000 locuitori!). Or delegația franceză în Mexic nu a cuprins decît 15 înotători. Raportul poate fi ușor intuit, iar concluziile lesne de tras.

Problema care se pune este dacă cei doi înotători români își meritau locul în delegația olimpică a țării noastre. În ceea ce-l privește pe timișorean — fără îndoială că da. Realizînd o suită de performanțe meritorii, atît în țară cît și peste hotare, Costa s-a impus ca unul dintre cei mai buni performeri ai anului cu cele 68,5 s la 100 m, și în mod indiscutabil el trebuia să fie prezent în piscina Alberca. Dar brasistul nostru este un caz cu totul izolat în contextul dezvoltării generale a înotului românesc și actualului său nivel, iar prezența sa olimpică se datorează în cea mai mare parte deosebitei pasiuni a cuplului **sportiv-antrenor** (P. Lovas), nevoit să se antreneze (în trei din ultimii patru ani) în cele mai vitrege condiții posibile. Cît privește pe Anca Andrei, ea posedă calități pe care nimeni nu i le contestă, dar este încă necoaptă pentru marile competiții. În selecția reșițencei, cel mai greu au cîntărit factorii perspectivei întrezăriți acestei sportive pentru J.O. de la München. Atît și nimic mai mult.

Cum au justificat cei doi sportivi selecționarea? Rezultatele sînt cunoscute; Costa cu 1:10,1 în serii și 1:09,8 în semifinale la 100 m bras (42 concurenți) a obținut a 13-a performanță. În proba următoare (200 m bras — 41 de concurenți), el a depus eforturi deosebite — la încheierea cursei i-a fost necesară chiar și masca de oxigen pentru a-și reveni — dar cu 2:36,4 nu a obținut decît al 10-lea timp. Oricum, sîntem convinși că timișoreanul a dat tot ce a putut în acest concurs, spre deosebire de coechipiera sa care, menajîndu-și evident forțele (înaintea probei de 200 m spate declarase antrenorului Lovas că nu vrea să fie scoasă pe brațe din bazin!), a realizat și cronometre mai slabe: 1:11,8 și locul 18 la 100 m spate (42 concurente), respectiv, 2:38,8 și locul 19 la 200 m spate (38 concurente).

ÎNAINTĂM CU PAȘI DE MELC

Progresul înotătorilor noștri în comparație cu rezultatele realizate în sezonul trecut constituie o certitudine și el este exprimat prin numeroasele recorduri naționale (copii, juniori și seniori) corectate de-a lungul întregului an. Practic deci, nu am avea ce reproșa sportivilor și antrenorilor respectivi întrucît, cu foarte mici excepții, rezultatele înotătorilor (și ca atare mediile celor mai bune performanțe) s-au îmbunătățit. Dar acest lucru nu ne poate înșela asupra realității evidente: PROGRESUL NOSTRU ESTE MULT PREA LENT în comparație cu cel din majoritatea celorlalte țări de pe continent. Ce argument mai convingător am putea să vă oferim în acest sens decît acela privind diferențele mediilor primelor 5 performanțe mondiale, europene și românești din 1967 și 1968? După un studiu atent vom observa că doar la 6 (100 m spate, 100 m delfin la bărbați, 100 m bras, 100 și 200 m delfin, 400 m mixt la femei) din cele 24 de probe individuale din programul olimpic (adică 25%) diferența care ne desparte de fruntașii natației mondiale și continentale a scăzut. În rest, la toate celelalte, distanța respectivă s-a mărit. Paradoxal poate, dar printre acestea se numără și probele (bras masculin și spate feminin) care au dat în acest an pe cei mai buni performeri și, în același timp, singurii reprezentanți la J.O.!

Starea de pionierat (în ciuda unor succese cu totul izolate) în care se află înotul românesc nu trebuie să surprindă. Dar nici să genereze pretenții absurde. Actuala bază materială (și aceasta nu mai constituie de mult un secret) este mai sărăcăcioasă decît în multe țări, care pînă acum nu au contat în ierarhia europeană, dar care, cu siguranță, în cîțiva ani, se vor impune din ce în ce mai puternic. În Polonia, de pildă, numărul piscinelor acoperite a ajuns de ordinul zecilor; în Bulgaria, numai la Varna există mai multe bazine (acoperite și descoperite) decît în capitala țării noastre. Și cînd te gîndești că mai există încă numeroase ezitări și chiar păreri potrivnice asupra utilității construirii unui bazin pe litoral. **„În mare nu se poate înota!?!"** răspund cei ignoranți în materie.

În nici o țară de pe glob nu au crescut încă recordmani mondiali și campioni olimpici în apa mării! Și (în altă ordine de idei) nici nu putem spera să-i avem vreodată atîta timp cît, de pildă, în Capitală, antrenorii și sportivii noștri vor fi tributari unei situații de compromis. Pentru că dacă federația de specialitate s-ar decide, spre exemplu, să ofere cele 6 culoare ale bazinului Floreasca timp de 5 luni ale anului, numai seniorilor, permițîndu-le astfel să efectueze 2—3 antrenamente zilnice care să însumeze cei 10—12 km pretinși de antrenamentul modern, grupele de copii în care întrezărim evidente perspective ar fi împinse spre o vacanță de iarnă prelungită, fatală dezvoltării lor ulterioare. Și viceversa, dacă atenția forului diriguitor s-ar îndrepta cu predilecție spre micii înotători, pentru ca ei să poată beneficia de condiții asemănătoare copiilor minune din alte țări, fruntașii natației bucureștene (majoritatea campioni ai țării) ar rămîne veșnic condamnați în limitele unor cifre destul de modeste, cu care în cel mai scurt timp nu va putea fi depășită nici o selecționată de pe continent! Aflați în fața unei asemenea situații, tehnicienii au ales compromisul.

Iată de ce doar un număr restrîns de sportivi (situația este valabilă și în puținele orașe care beneficiază de o piscină acoperită) are la ora actuală condiții de antrenament, dar ele nu sînt satisfăcătoare. De aceea posibilitățile de selecție sînt reduse iar realizarea unei creșteri normale a tinerilor și performanțelor sportive la vîrsta ideală este practic imposibilă.

Măsurile se impun de la sine.

Adrian VASILIU

ȘAH pentru toți

Un mare scriitor iubea șahul...

● Turgheniev — șahist de prima forță ● Autorul „Însemnărilor unui vînător" față în față cu marii maeștri ai veacului trecut

Alături de Tolstoi și Dostoievski, genii ale scrisului, Ivan Turgheniev, de la a cărui naștere se împlinesc 150 de ani, face parte din acea strălucită pleiadă de prozatori ruși ale căror opere s-au situat pe primul plan al literaturii mondiale în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Puțini știu însă că în viața acestui mare scriitor, ale cărui creații se citesc și astăzi cu cel mai mare interes, șahul a jucat un rol deosebit de important, el constituind o adevărată pasiune, sau cum am spune astăzi, „hobby"-ul său.

Turgheniev a fost, ca să folosim exprimarea curentă, un amator de prima forță. Din povestirile sale cu caracter autobiografic, „Nefericita" și „Incendiu pe mare", aflăm că el a învățat șahul încă din copilărie. Mai tîrziu, în vremea cînd era student la Petersburg, a cunoscut pe corifeii șahiști ai timpului, Șumov, prințul Urusov și teoreticianul Ianisch. Pentru a putea lupta cu ei, Turgheniev studiază teoria (mai ales în vremea cînd a fost surghiunit de către împăratul Nicolai I la moșia sa de la Spasskoe-Lutovinovo) și în biblioteca lui care se păstrează la muzeul din Orel, găsim „Handbuch"-ul lui Bilguer, manualul lui Allgaer și colecții ale revistelor „Chess Player's Chronicle" și „Deutsche Schachzeitung", toate cu însemnări personale pe marginea paginilor — semn că au fost studiate cu îngrijire.

„Cariera" de jucător de șah a lui Turgheniev s-a desfășurat în special în străinătate, la Paris, unde a locuit multă vreme în ultima parte a vieții și unde era un frecvent vizitator al vestitului „Café de la Régence", locul de întîlnire al marilor șahiști. O litografie a timpului ni-l înfățișează alături de faimoșii Morphy și Löwenthal. La Régence, Turgheniev a avut ocazia să joace cu mulți jucători puternici, între alții cu Arnous de Rivière, Harwitz, Neumann și Kolish și a luat parte la numeroase turnee de amatori, ieșind adeseori pe primul loc.

Din această epocă de apogeu șahist, datează următoarea partidă (Paris, 1861), una dintre puținele care ni s-au păstrat, cîștigată de scriitor în fața unui șahist reputat, redactorul revistei de șah „La Nouvelle Régence":

Alb: *Vladislav Maczuszki*
Negru: *Ivan Turgheniev*

1. d4 d5 2. c4 e6 3. Cc3 Nb4 4. f3 c5 5. a3 N:c3+ 6. b:c3 Da5 7. Nd2 Cf6 (Poziția seamănă foarte mult cu cele care rezultă din apărarea Nimzovici...) *8. Dc2 Nd7 9. e4 d:e4 10. f:e4 c:d4 11. c:d4 Dh5 12. Cf3 Dg6 13 Nd3!* (Cu prețul unui pion, albul obține un joc foarte bun) *13... D:g2 14. Tf1 Cc6 15. 0—0—0 Cg4 16. Tde1 h6 17. d5 Cce5 18. C:e5 C:e5 19. Tg1 Df3 20. Te3 Df6 21. Nc3 C:d3+ 22. D:d3 De7 23. N:g7* (Mai tare era 23. d6. Acum Negrul trece la contraatac) *23... Tg8 24. Teg3 0—0—0 25. De3 b6 26. D:h6 Dc5 27. Nd4* (Vezi diagrama)

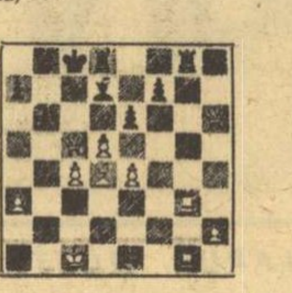

27... D:c4+ 28. Tc3 T:g1+ 29. Rd2 D:c3+ 30. R:c3 Tg4 31. Dh5 Tf4 32. De5 Tf3+ 33. Rb2 Tg8 34. Nc3 Na4 35. Dd4 Tg2+ 36. Nd2 Nd7 37. h4 Tff2 38. Rc3 T:d2 39. Dh8+ Rb7 40. h5 e:d5 41. e:d5 Nf5 42. h6 T:d5 43. Df6 Tc2+ 44. Rb4 a5+ 45. Ra4 Tc7 46. Rb3 Tb5+ 47. Ra4 Nd7 și **Albul a** cedat. A doua jumătate a partidei a fost jucată de Turgheniev foarte energic.

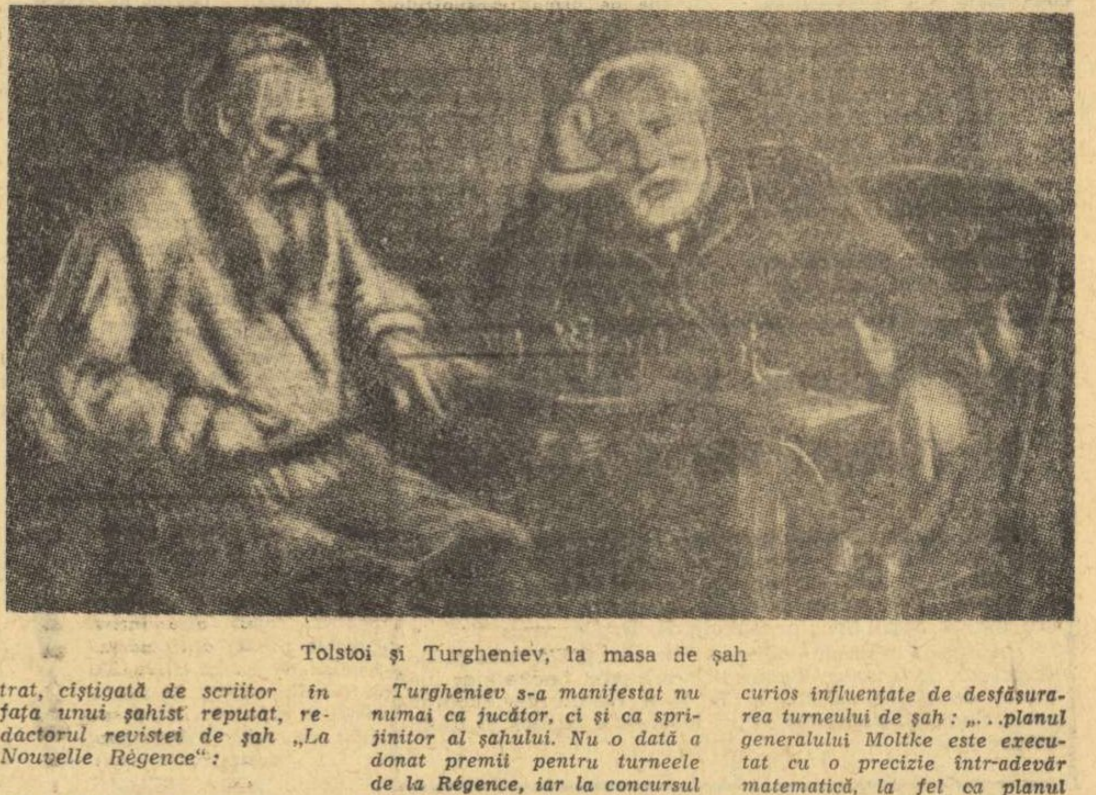

Tolstoi și Turgheniev, la masa de șah

Turgheniev s-a manifestat nu numai ca jucător, ci și ca sprijinitor al șahului. Nu o dată a donat premii pentru turneele de la Régence, iar la concursul internațional de la Baden-Baden 1870 a fost ales vicepreședinte al comitetului de organizare. (Un amănunt interesant: președinte al acestui comitet a fost un prinț Sturdza, probabil originar din România, dar sursa pe care o avem la dispoziție nu conține alte amănunte). Turgheniev se angajase chiar să scrie prefața cărții turneului, dar izbucnirea războiului dintre Prusia și Franța a spulberat acest proiect. În locul prefeței, scriitorul a publicat, în presa vremii, corespondențe de război, curios influențate de desfășurarea turneului de șah: „...planul generalului Moltke este executat cu o precizie într-adevăr matematică, la fel ca planul unui excelent jucător de șah, de exemplu Anderssen..."

Ivan Turgheniev a iubit șahul și pînă la sfîrșitul vieții, așa cum aflăm din numeroase mărturii contemporane (între care a fiului lui Lev Tolstoi), i-a acordat majoritatea ceasurilor sale libere. În corespondența și însemnările sale sînt amintite nenumărate partide amicale, între altele jucate cu marele Tolstoi, care, de asemenea, era un mare amator de șah. Dar despre aceasta, cu alt prilej.

ÎN 5 MINUTE!

Gîndiți-vă ce piesă retrageți și, mai ales, unde, pentru a rezolva această problemă de *Albert Renn* (publicată anul acesta în revista „Schach-Echo").

Albul începe și face mat în 3 mutări.

(Controlul poziției. Alb: Rf8, Dh6, Ta8, Tb8; Negru: Rh8, Dh7, Pg6)

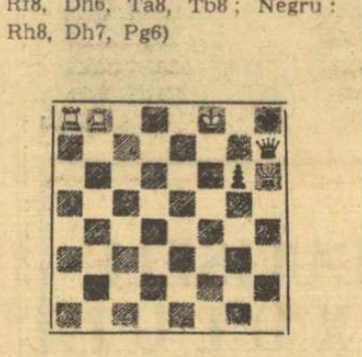

Soluția: Retragerea 1 Dh6-h1; pune pe negru în situația de a trebui să ia dama deoarece la 1...g5 urmează 2.Da1+Dg7 3. D:g7 mat. Dar după 1...D:h1 urmează alt mat: 2.Rf7+ Rh7 3. Th8 mat.

K. O.

APĂRAREA SICILIANĂ

Alb: **Dr. O. Troianescu**
Negru: **Dan Zara**

— Campionatul României, finală —

1.e4 e5 2.Cf3 d6 3.d4 c:d4 4.C:d4 Cf6 5.Cc3 a6 6.h3. (Mutarea aceasta a fost jucată cu succes de către Fischer în 1962) **6...g6 7.g4 Ng7 8.Ng2.** (Într-o partidă Fischer-Reshevsky, New York 1963, s-a jucat 8.g5) **8...e5 9.Cde2 Cc6 10.Ne3 Ne6 11.Dd2 Dc7 12.Td1 Re7!?.** (În centru regele este expus. Era mai bine Td8) **13.f4! e:f4 14.C:f4 h6.** (Pentru a preveni g4-g5) **15.0-0 Ce5 16.Df2 Tac8 17.Nd4 Thf8** (Profilactic...) **18.Cfd5+ N:d5??** (Vezi diagrama. Un moment de neatenție, garda a rămas deschisă și...)

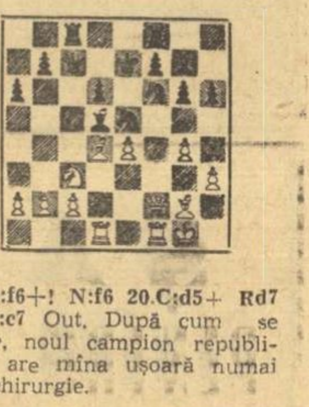

19.D:f6+! N:f6 20.C:d5+ Rd7 21.C:c7 Out. După cum se vede, noul campion republican are mîna ușoară numai la chirurgie.

Rubrică redactată de
SERGIU SAMARIAN